

R O M Â N I A
TRIBUNALUL BRĂILA
SECȚIA A II-A CIVILĂ, CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA Nr.1963/FCA

Ședința publică din data de 1 2013

Completul compus din:

Președinte –

Grefier –

Pe rol fiind soluționarea cauzei de contencios administrativ și fiscal privind pe **reclamanții** și ambii domiciliați în Brăila, str. Carpați, nr.1B în contradictoriu cu **pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Brăila**, cu sediul în Brăila, str. Delfinului, nr.1, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

Dezbaterile orale au avut loc în ședința publică din data de 10 iunie 2013 și s-au consemnat în încheierea de ședință din acea dată, care face parte integrantă din prezenta încheiere când instanța, față de dispozițiile art.260 Cpc și pentru a da posibilitate părților să depună la dosar concluzii scrise a amânat pronunțarea la data de 17.06.2013 și la cererea apărătorului reclamanților a amânat pronunțarea la 25.06.2013.

Deliberând, instanța a pronunțat următoarea sentință de contencios administrativ.

TRIBUNALUL

Asupra acțiunii în contencios administrativ de față;

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. 2012, reclamanții, în contradictoriu cu pârâta DGFP Brăila, a formulat contestație împotriva deciziilor de impunere nr. și corelativ a deciziei nr.1468 2012 emisă de pârâta solicitând anularea acestora și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanții au arătat că sunt asociați ai I.F. care are ca obiect de activitate comerț cu amănuntul în piețe și deține o tarabă în Piața Săracă din Brăila prin care comercializează fructe și legume.

Au menționat reclamanții că în perioada 14.03.2012 – 21.03.2012 au fost supuși unui control de către inspectorii fiscali în urma căruia s-a întocmit raportul de inspecție fiscală nr. și deciziile de impunere nr. și, pentru fiecare dintre ei stabilindu-se suma totală de lei cu titlu de diferență de venit net pe anii 2009 și 2010 și accesoriile aferente.

În opinia reclamantilor, aceste acte administrative pe care le-a contestat în procedura prealabilă jurisdicțională finalizată prin emiterea deciziei nr.1468/ 2012 sunt nelegale și netemeinice pentru aceleași motive pe care le-a prezentat și în cerea respectivă.

Astfel, au precizat reclamantii referitor la suma de lei stabilită suplimentar la plată cu titlu de diferență de impozit net aferent anului 2009, într-adevăr mai dețin facturile, chitanțele și borderourile de achiziție însă pot face dovada existenței inițiale a documentelor prin notele de recepție și constatare în care s-au consemnat, fără excepție, pentru fiecare marfă în parte cantitatea livrată, prețul total de la furnizor și prețurile unitar și total cu amănuntul. În acest mod reclamantii au considerat că au justificat achiziția mărfurilor și costul acestora prin documente care se aflau în posesia organelor de control și cheltuielile puteau fi admise ca fiind deductibile. Reclamantii au mai susținut că inspectorii aveau pârghiile și posibilitatea legală de a identifica documentele inițiale de achiziție/plată și furnizorul din NIR-uri și notele de constatare – diferențe astfel că putea efectua un control încrucișat.

În privința costului carburantului în sumă de lei, reclamantii au arătat că în mod greșit organul de control l-a înlăturat din cheltuielile deductibile atât timp cât existau documente justificative de achiziție și plată a acestuia și atât timp cât este indispensabil transportul mărfii pentru comercializare, evident toate acestea în scopul desfășurării activității și realizării de venituri.

Reclamantii au apreciat că inexistența unui contract de comodat sau de închiriere sunt nerelevante și nu constituie documente justificative, inspectorii fiscali putând observa volumul mare de mărfuri constând în fructe și legume ce rezultă din monetare, facturile de taxă tarabă și notele de recepție, achiziționarea lor neputând fi făcută fără transport.

Aceleași argumente au fost prezentate și pentru sumele aferente anului 2010 în urma cărora s-a stabilit impozit suplimentar la plată și accesorii.

Referitor la suma de lei considerată greșit și fără explicații nedeductibilă, reclamantii au precizat că aceasta reprezintă cost achiziție obiecte de inventar înregistrate și taxă piață – cheltuieli necesare desfășurării activității și ca atare deductibile.

În drept s-au invocat dispozițiile art.1 și 7 din Legea nr.554/2004, art.25, art.207 și art.218 alin.2 din O.G. nr.92/2003.

Prin întâmpinarea formulată în termen procedural, pârâta a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată întrucât actele administrativ fiscale sunt legal întocmite.

Pârâta a precizat că notele de intrare-recepție nu pot constitui documente justificative pentru înregistrarea cheltuielilor deductibile având în vedere că acestea nu pot proba dacă mărfurile au fost achitate furnizorului, condiție esențială pentru înregistrarea acestora în registrul de încasări și plăți pe baza căruia se stabilește situația financiară a contabilității în partidă simplă.

A mai arătat pârâta că obiectul inspecției fiscale nu putea fi efectuarea unui control încrucișat potrivit art.94 alin.1 din O.G. nr.92/2003 însă reclamantii aveau posibilitatea de a pregăti evidența contabilă și să reconstituie documentele pierdute întrucât au fost înștiințați cu două luni anterior efectuării controlului.

În privința cheltuielilor efectuate cu combustibilul, pârâta a susținut că dreptul de deducere al sumelor de bani ar fi existat doar în cazul în care ar fi deținut în patrimoniu sau în comodat un autoturism, în caz contrar nu avea ce să alimenteze. În plus, marfa trebuia transportată cu persoane specializate în acest sens conform art.38 din H.G nr.44/2004.

Referitor la suma de lei menționată de reclamanti ca fiind greșit înălăturată de la cheltuieli deductibile, pârâta a menționat că aceștia se află în eroare întrucât în raportul de inspecție fiscală nr. 2012 se reține contrariul.

În drept, pârâta a invocat prevederile art.115-118 din codul de procedură civilă.

În cauză s-a administrat proba cu înscrisuri depuse la dosar de ambele părți.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, instanța reține următoarea situație de fapt:

Reclamantii sunt asociați cu procent de 50% fiecare în Întreprinderea Familială ” care a fost supusă unui control fiscal în perioada 14 – 21.03.2012 finalizat prin raportul de inspecție fiscală nr.

Potrivit acestui act, inspectorii au constatat în urma verificării evidentei contabile că I.F. ” nu deține documente justificative pentru mărfurile achiziționate și plata acestora, respectiv facturi, chitanțele sau ordine de plată, borderouri de achiziție pentru suma de lei în anul 2009 și lei în anul 2010, încălcând astfel prevederile art.48 alin.4 lit.a din Legea nr.571/2003 și pct.37 lit.b din H.G. nr.44/2004. Totodată, s-a reținut că operatorul economic nu poate beneficia de deductibilitatea cheltuielilor privind consumul de carburant în valoare de lei deoarece nu are încheiat contract de închiriere sau comodat pentru vehiculul proprietate personală destinat transportului de marfuri sau persoane contrar dispozițiilor art.48 alin.4 și 7 din Legea nr.571/2003.

Urmare a acestor constatări, inspectorii fiscali au recalculat venitul net impozabil și au stabilit în sarcina fiecărui reclamant diferențe de impozit și accesorii aferente în cuantum total de lei, emițând în acest sens deciziile de impunere nr. 2012 și 2012.

Împotriva acestor decizii reclamantii au formulat contestație administrativ – jurisdicțională care a fost respinsă ca neîntemeiată prin Decizia nr.1468/ 2012 emisă de pârâta D.G.F.P. Brăila.

Analizând acțiunea introductivă prin prisma motivelor invocate de reclamanti, a apărărilor pârâtei, probele administrate în cauză și prevederile legale aplicabile, tribunalul va aprecia că aceasta este nefondată pentru următoarele motive:

Potrivit art.48 alin.4 din Legea nr.571/2003 privind codul fiscal „Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse sunt: să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării de venituri, justificate prin documente și să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite”.

În același sens, pct.37 din H.G. nr.44/2004 privind normele de aplicare a codului fiscal arată că „regulile generale aplicabile pentru deducerea

cheltuielilor efectuate în scopul realizării veniturilor sunt și următoarele: să fie efectuate în interesul direct al activității, să corespundă unor cheltuieli efective și să fie justificate cu documente”.

Reclamanții au susținut că, deși nu mai dețineau facturi fiscale, chitanțe de plată sau borderouri de achiziție, puteau face dovada existenței inițiale a documentelor prin notele de recepție și constatare diferență în care erau precizate avizele de însoțire a mărfii și furnizorii.

✓ Tribunalul va observa însă că notele de recepție și constatare de diferențe potrivit anexei nr.2 din O.M.E.F nr.3512/2008 sunt documente justificative doar pentru înregistrarea în contabilitate a recepției bunurilor aprovizionate și încărcarea în gestiune a acestora și nicidecum pentru înregistrarea plăților. Or, pentru a deduce o cheltuială este esențial să se facă dovada plății efectuate iar reclamanții nu au dovedit acest aspect atât în cursul procesului cât și la codul fiscal.

Tribunalul va înlătura apărarea reclamanților privind posibilitatea organului fiscal de a verifica documentele de achiziție și NIR-uri prin efectuarea unui control încrucișat întrucât nu intră în atribuțiile inspectorilor acest lucru iar obligativitatea evidențierii corecte în contabilitate aparține operatorului economic.

✓ Or, reclamanții, ca reprezentanți ai I.F. nu au procedat la reconstituirea documentelor potrivit O.M.F.P nr.1040/2004 în termen de 30 de zile de la constatarea dispariției acestora, culpa aparținându-le în totalitate.

Prin urmare, în lipsa acestor dovezi justificative, în mod corect inspectorii fiscali au reapreciat baza impozabilă pe venit în anii 2009 constatând diferențe de lei și respectiv lei.

✓ În privința sumelor de bani deduse cu titlu de combustibil se reține de tribunal că, deși susținerea reclamanților este una corectă, ea nu își regăsește corespondent în dispozițiile legale. În concret, instanța constată că, deși marfa pe care o vindea I.F. trebuia transportată cu un autovehicul pentru care era necesar combustibil, această cheltuială nu putea fi dedusă dacă operatorul economic nu deținea un astfel de bun cu orice titlu (proprietate, închiriere, comodat, et.) potrivit pct. 38 din H.G nr.44/2004.

✓ În acest condiții, contravaloarea combustibilului a fost nelegal înregistrată la cheltuieli deductibile iar decizia de impunere este corect emisă sub acest aspect.

Referitor la suma de lei ce reprezintă cost achiziție, obiecte de inventar și taxă piață, se observă de tribunal că organele de control au reținut-o ca fiind o cheltuială deductibilă din totalul veniturilor aferente de lei, astfel cum se arată în raportul de inspecție fiscală nr. Așa fiind, instanța nu va mai analiza susținerile reclamanților care au interpretat actul administrativ.

Având în vedere considerentele expuse mai sus și prevederile legale menționate, tribunalul va aprecia că prezenta acțiune este nefondată și o va respinge ca atare.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Resninge ca nefondată acțiunea formulată de **reclamanții** și ambii domiciliați în Brăila, str. , nr , județul Brăila, în contradictoriu cu **pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Brăila**, cu sediul în Brăila, str. , nr.1, județul Brăila.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică, azi, 2013.

Presedinte,

Grefier,

Red
Dact.
Sex 2013